

II. Rozhodnutí senátu pro řešení konfliktů kompetenčních.

Výrok soudu, že se obžalovaný nedopustil činu trestného podle zákonů trestních, rovná se výroku osvobozujícím; postoupil-li soud spisy s poukazem na onu okolnost správnímu úřadu, může tento úřad sice skutkovou podstatu činu toho samostatně posuzovati, není však přípustno, by se opětně vracel k otázce, která byla soudem v jeho vlastní příslušnosti náležitě a tím pro správní úřad závazně již rozřešena.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1927, čís. 472/1927.)

Senát pro řešení konfliktů kompetenčních, utvořený podle § 3 zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 3 Sb. z. a n. v neveřejném zasedání podle § 6 uv. zák. návrh okresního soudu v Spišském Podhradí o řešení záporného konfliktu kompetenčního udánlivě vzniklého mezi okresním soudem v Spišském Podhradí a okresním úřadem v Levoči v trestní věci proti Juliu K-ovi pro bezprávné přivlastnění cizí zvěře zamítl jako nepřípustný.

D ů v o d y:

Četnická stanice ve Spišském Podhradí učinila dne 19. února 1927 u okresního soudu ve Spišském Podhradí trestní oznámení proti Juliu K-ovi, že dne 27. ledna 1927 v loveckém revíru patřícím Spišsko-Podhradské lovecké jednotě zabil jednu raněnou srnu v ceně 250 Kč a tuto si bezprávně přivlastnil. Okresní soud ve Spišském Podhradí provedl v této věci dne 9. března 1927 hlavní přelíčení a po výsledku stran a provedení důkazů se usnesl, že čin obžalovanému za vinu kladený nevyčerpává skutkové náležitosti přečinu krádeže aneb bezprávního přivlastnění, nýbrž jen loveckého přestupku podle § 9, 26 a 31 zák. čl. XX. z roku 1883 a nař. čís. 4850/1903 B. M. - M. K. XXII. 7 a nař. 4333/1897 B. M. - M. K. XVI:12, spadajícího do oboru působnosti úřadů administrativních. V důsledku toho, ve shodě s návrhem funkcionáře státního zastupitelství postoupil jednací soud spisy okresnímu úřadu v Levoči k dalšímu řízení. Okresní úřad v Levoči, vyslechnuv dne 21. dubna 1927 obviněného a zástupce poškozené lovecké jednoty, výnosem z téhož dne prohlásil se k projednávání této věci nepřislušným, poněvadž podle jeho mínění nejedná se o lovecký přestupek, nýbrž o přečin krádeže, spadající do oboru působnosti řádných soudů a proto spisy odstoupil zpět okresnímu soudu ve Spišském Podhradí. Následkem toho okresní soud předložil věc senátu pro řešení konfliktů kompetenčních.

Konfliktní senát dospěl ve věci k těmto závěrům: Podle § 4 odst. první zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 3 Sb. z. a n. negativní kompetenční konflikt, o jaký podle názoru úřadů v tomto případě jde, před-

pokládá popření příslušnosti v jedné a téže věci jak řádným soudem tak i úřadem správním, čemu však v tomto případě tak nebylo. Z vyličeného děje jde na jevo, že okresní soud ve Spišském Podhradí usnesením ze dne 9. března 1927 postoupil spisy okresnímu úřadu v Levoči s poukazem na to, že se v daném případě nejedná ani o krádež ani o bezprávné přivlastnění, nýbrž pouze o přestupek podle § 9, 26 a 31 zák. čl. XX. z r. 1883, tedy o čin spadající do oboru působnosti úřadů správních. Tím dal okresní soud zřejmě a výslovně na jevo, že neshledal v činu obviněnému za vinu kladeném žádných známek skutkové podstaty deliktu podřaděného judikatuře soudů. Ve své podstatě jest tedy řešený soudní výrok výrokem meritorním, kterým se vyslovuje, že obžalovaný, pokud by měl býti stíhán pro delikt podřaděný judikatuře řádných soudů, se takového deliktu vůbec nedopustil, poněvadž jeho jednání neobsahuje takových známek, jichž souhrn by tvořil skutkovou podstatu činu, který zákony trestní za čin trestný prohlašují. Z toho však logicky vyplývá, že se výrok soudu, podle kterého se obviněný nedopustil žádného činu trestného podle zákonů trestních, rovná výroku osvobozujícímu. Otázka skutkové podstaty, kterou soud zkoumal a na níž svůj výrok založil, není však totožnou s otázkou příslušnosti, neboť prvá jest otázkou práva materiálního a druhá však čistě práva processuálního. Věc stane se však ještě patrnější, uváží-li se, že v případě, že by bylo zavedeno ve věci řízení trestní a došlo k vynesení rozsudku, nesprostil by soud obžalovaného pro svou nepříslušnost, nýbrž proto, že čin, tvořící předmět obžaloby, nemá zákonem předpokládaných známek trestného činu, stíhatelného soudem a že tedy není činem trestným podle trestního zákona a tvořícím základ judikující činnosti řádného soudu (§ 521 a 326 čís. 1 uh. tr. ř.). Nešlo tudíž v daném případě na straně soudu o popření příslušnosti, nýbrž o meritorní rozhodnutí ve věci samé a v postoupení spisů úřadu správnímu nelze spatřovati nic jiného, nežli opatření, by, když není tu skutkové podstaty činu trestného podle zákonů trestních, správní úřad uvažoval, zda nejde o čin, jehož stíhání přísluší úřadům správním a podrobil čin ten své vlastní judikující činnosti. Při tom úřad správní může sice skutkovou podstatu činu toho samostatně posuzovati, avšak není přípustné, by opětně se vracel k otázce, která byla soudem v jeho vlastní příslušnosti náležitě a tím i pro správní úřad závazně již rozřešena. Ve zmíněném usnesení okresního soudu nelze proto shledávati negativní rozhodnutí o příslušnosti řádných soudů a proto tu není ani negativního kompetenčního konfliktu, o němž by bylo konfliktnímu senátu rozhodovati. Byla proto věc tato neprávem vznesena před konfliktní senát, pročež bylo návrh podle § 6 zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 3 Sb. z. a n. jako nepřipustný zamítnouti.
